

НАШИТЪ УЧИТЕЛИ

Пресвитеръ Козма

Бѣше недѣленъ дѣнь. Пролѣтното слънце още отъ сутринята позлатяваше преславскитѣ дворци, старитѣ болярски кѣщи и новитѣ домове на богатитѣ търговци. Но улицитѣ бѣха пусти. Напраздно звѣнѣше камбаната на голѣмата златна черква. Не се стичаха богомолци, както едно време, когато царуваше великиятъ царъ Симеонъ.

Богатитѣ не искаха да се молятъ наредъ съ бедняцитѣ. Беднитѣ се сбираха на открито вѣнъ отъ града и слушаха нови проповѣдници, които се казваха **богомили**. И епископътъ дори не се вестяваше въ черква. Замѣстваше го единъ скромень свещеникъ, сухъ и бледенъ, но който умѣеше да говори хубаво. Името му бѣше Козма.

Като гледаше нѣколкото богомолки колѣничили тукъ-таме върху мраморнитѣ плочи на храма, Козма не вѣрваше на очитѣ си. Кжде сж преславци? Защо не дойдатъ да чуятъ неговата проповѣдь? Въ Охридъ се стичаше цѣлиятъ градъ да го слуша. И тукъ бѣше сж-щото, но преди години. А сега? Отъ дѣнь на дѣнь храмътъ съвсемъ запустява...

Съ тѣзи тѣжни мисли Козма трѣгна къмъ скромната си кѣщица. Цѣлия дѣнь му бѣше мѣчно и привечерь излѣзе изъ града.

Слънцето се бѣше скрило и единъ тънъкъ вѣтъръ се носѣше откъмъ гората. Но Козма не го усѣщаше. Той крачеше и самъ не знаеше кжде отива. Изведнажъ чу детски плачъ. Озърна се. До една висока ограда се бѣха сгушили петъ дечица, едно отъ друго по-дребни.

Козма имаше нѣжно и любящо сърдце. Той се приближи до децата, помилва ги, взе най-малкото въ рѣще и го загърна съ расото си. Заведе ги въ една близка позната кѣща да се стоплятъ и нахранятъ. Той мислѣше, че сж сирачета, но узна, че родителитѣ имъ сж живи, изоставили децата си и трѣгнали подиръ богомилитѣ.

Отпадна се канѣше той да отиде на сборището на